

Manuel Arín i Joaquina Borrás

text REDACCIÓ

Manuel Arín i Joaquina Borrás han reunit a tota la família per a celebrar amb magnificència els seus 50 anys de vida en comuna. El matrimoni va voler tenir prop, en una data tan assenyalada, als més propers, i els van citar en un conegut restaurant de Benicarló per a celebrar, amb un menjar, les seues Noces d'Or. La trobada va discórrer entre grans mostres d'alegria i afecte cap als 'jovençans', que no van amagar la seua felicitat per haver arribat a la màgica xifra. Felicitats a Manuel i Joaquina per conservar el seu amor i la seua família durant tants anys. I que en facen molts més.

MÑM

text LA FILOXERA

Dels components d'aquest grup parlarem més d'una vegada a la breu història del rock de Benicarló. Una banda de la qual encara podem gaudir qualsevol nit al lloc més inesperat de la nostra comarca. Un trio de mestres: els MÑM!

MÑM ve de Mukti, Ñoño i Miralles, components del grup, i és una formació de Benicarló que té anys d'experiència dintre del món de la música. El guitarrista i cantant del grup és Nepalí i té ja certa fama en el seu país amb Mukti Revival, canta en anglés i les seves actuacions estan plenes de Blues, Rock i R&B. Antonio Cucala, Ñoño, el baixista, és a més component del grup Color de garage i de Bradwurst Secret i Miralles és el bateria del grup, qui també a tocat amb diversos grups de la comarca.

Més informació:
<http://www.myspace.com/mnmrb>

Número 623-22 febrer 2008 - 1'5 euros
setmanari d'informació general i cultural- Any XIV

la veu

de Benicarló

Els llauradors ja temen els destructius efectes de la variant de l'N-340

Ens deixa Joan Brusca

Mals temps per al camp: ens deixa Joan Brusca i els llauradors ja temen els destructius efectes de la variant de l'N-340

text REDACCIÓ

La Unió de Llauradors, l'Agrupació Local de Llauradors (ALA), la cooperativa Benihort i el Consell Regulador de la Denominació d'Origen (CRDO) de la carxofa de Benicarló, van comparèixer el passat divendres com representants de la gairebé totalitat dels agricultors de la localitat per a denunciar les afeccions "molt perjudicials per al terme i empreses familiars" del traçat de la variant de l'N-340 al seu pas per la localitat.

Miguel Pellicer, membre de l'ALA i de la Cambra Agrària, va xifrar en 1,4 milions d'euros les pèrdues anuals que comportarà el vial sobre els propietaris afectats del mig miler de finques. En superfície el vial robarà 80 hectàrees de finques agrícoles a ple rendiment "del millor de l'horta benicarlanda". En aquest sentit els representants agraris van reclamar el suport del Consistori benicarlando i van visitar a l'alcalde per a reclamar un suport decidit i públic al sector. "Volem que aquest traçat no es faça, es considere l'alternativa de la AP-7 o

la creació d'un tercer carril i que novament no paguem els plats trencats els agricultors", va assenyalar Pellicer.

Per la seua banda Miguel Piñana, secretari local de la Unió de Llauradors i Ramaders va assegurar que la zona més productiva i plana del terme es veurà afectada, igual que els pous, augmentant el minifundisme, creant una barrera arquitectònica insalvable i que tallarà vies d'accés per tot el terme municipal, provocant l'estancament d'aigua en períodes de fortes pluges per l'escorrentia cap a la mar com ja ocorre amb l'N-340 o les vies del tren. El representant sindical va

exigir reunions amb el subdelegat del Govern i representants del Ministeri de Foment i no va descartar "les mesures de força que demanen la majoria dels agricultors de Benicarló".

José Antonio Maura, president de Benihort, va apel·lar a la consciència col·lectiva. "Anem a destruir un poble i la vida de molts agricultors que hauran de deixar la seua activitat, perquè les seues finques quedaran inservibles ja que amb els diners de l'expropiació no podran comprar cap altra finca per a treballar-la".

PUBLICITAT

Comprometidos con la igualdad.
Motivos para crear
 PSOE
 psoe.es

Benicarló

Dissabte 23 de febrer, 20 h
Parador de Turisme
Av. Papa Luna, 5

Agustí Cerdà
president del grup d'Esquerra
al Congrés

Josep Barberà
cap de llista al Congrés
per Castelló

l'evolució imparable

mparable

JA ESTEM MATEMÀTICAMENT SALVATS

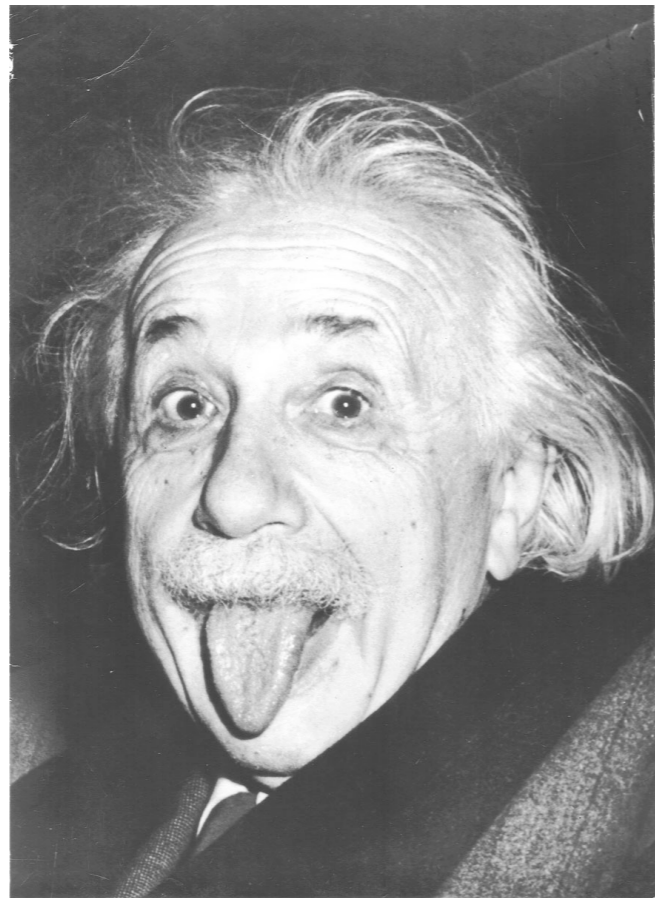
text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

El Benicarló, després de l'empat a 2 aconseguit al camp de l'Almenara, ja fa tres partits seguits que no perd. Estic eufòric. Tinc el convenciment, com si fóra un Aznar o un Felipe González qualsevol, que no baixarem de categoria. Baso la meua apreciació, atinada penso en la meua immodèstia, en el fet que hi ha equips que estan condemnats a no sumar més punts. Per exemple, l'Orpesa, si aconsegueix reunir cada setmana onze jugadors per fer equip no es retirarà i perdrà sempre per un mínim de cinc gols de diferència; tanta Marina d'Or i tanta solfa i no tenen ningú que es grate la butxaca per no provocar llàstima. Per exemple també, el Traiguera; aquests han entrat en una dinàmica de derrotes que abans del que es pensen seran carn de primera regional. I també, em penso, el San Pedro del grau de Castelló; aquests perquè ja els toca, que ja fa massa anys que se l'estalvien l'últim dia o que hi ha alguna renúncia o alguna martingala de despatx i acaben quedant-se, però espero que enguany –i que se'm disculpe l'acudit facilíssim, no puc fer-hi més- no els valdrà sant Pere i se la fotran.

Així doncs, queda clar que el Benicarló ja està salvat i tots aqueixos butxaques, pacais i caga-rotgles en general que només esperen veure'ns caure de morros i que diuen ai, ai, ai, el Benicarló baixarà i l'any que ve haurà de jugar contra l'Spòrting, deia, s'hauran de posar un puntet a la boca i fotre's perquè no és

només que no perdrem la categoria sinó que segurament quedarem entre els sis o set primers.

El partit que vam jugar dissabte passat contra l'Almenara va tindre, es veu, el seu què. Fins i tot, si no resultara en excés ridícul, afegiria que hi va haver una mica d'èpica perquè vam acabar jugant amb només vuit futbolistes i defensant l'empat com a jebatos. La primera part va acabar amb un claríssim i contundent 0 a 1 a favor nostre, però a la segona la persecució de l'àrbitre va ser immesericorde. Jo no sóc dels qui veu fantasmes, en general, però els homes aquests del xiulet ens tenen molta mania; a nosaltres, l'equip més senyor de tota la categoria, que no fem riure mai amb expulsions innecessàries, que sempre facilitem la tasca

feixuga de dirigir un encontre. No ens ho mereixem, no ens mereixem que sempre ens toque –va, ho diré perquè es quede contenta la clientela- el més fill de puta de tots i el més provocador. Ja ho diu Xoco, que quan sortim de casa van tots a per nosaltres descaradament, que no ens volen perquè es pensen que no som valencians. Desgraciats, més que desgraciats, si nosaltres som més valencians que les rosquilletas Velarte i que Catarrojeño, el cavall de Cañas y barro, i més que una figureta blavera de Lladró i que una mascletà a la plaça del caudillo; ah, quina llàstima que no ens coneguen.

Em penso que m'he perdut una mica, però que conste que és només per l'eufòria de la neurona. A la segona part, ara es veu que segueixo parlant d'Almenara, Julve va marcar un gol que ni Ronaldinho. No ni tinc ni punyetera idea de com va ser, però segur que ni Ronaldinho. El nostre entrenador comentava

diumenge passat que li haguera agradat que aquest gol l'hagueren vist els del sector crític de l'aguerrit davanter perquè segur que els haguera canviat l'opinió.

Diumenge vinent, a partir de les quatre i mitja, ens visitarà precisament el San Pedro. Els en marcarem cinc o sis –potser només dos o tres si Julve està expulsat- i ja hurem abandonat definitivament les posicions de descens fins la temporada que ve.

En properes setmanes demostraré amb números i papers que l'oració que encapçala aquesta pàgina avui és rigorosament certa.

Els agricultors: “Mai s’ha demanat que la variant partisca el terme municipal”

ve de la pàgina anterior

Vella polèmica

Els agricultors van reiterar que “mai s’ha demanat que la variant partisca el terme municipal”, sinó que discorregués pel costat de l'autopista de pagament. De les alternatives plantejades, el Consell Agrari local va optar per la menys agressiva per als seus interessos i el terme municipal, decisió que va ser ningunejada pels governs del PP dels anys 90 i per l'últim Consistori de signe progressista PSOE-Bloc, que va votar a favor d'un traçat que a ningú agrada. La mateixa Unió de Llauredors i el CRDO han denunciat en diverses ocasions que la variant “eliminarà la cinquena part dels 2,5 milions de metres quadrats de finques de cultiu que es dediquen a la carxofa” i altres finques serviran per a elevar el vial diversos metres, com ja va ocórrer amb l'autopista AP-7.

Satisfacció del PSOE

Paradoxalment el candidat del PSPV al Senat per Castelló, Joan Batiste Cardona, es va congratular la passada setmana de la publicació en el BOE de l'anunci pel qual es convoca als

propietaris dels terrenys afectats per la variant de la N-340 al Maestrat, a l'objectiu d'aixecar les actes d'ocupació de béns per a l'inici de les obres. Els agricultors han reclamat als afectats que no desistisquen i acudisquen a defensar els seus drets en les reunions d'aixecament d'actes i ocupació de béns “per si no es

paralitzés el procés expropiador”. El sector ha demanat a la classe política local i als ciutadans que es posen del seu costat en un problema tan greu. A més temen els efectes futurs del pas de l'AVE per la comarca o el tercer carril del negoci de la AP-7.

Còpies

- Color
- Blanc i negre
- Plànols
- Digitals

Llibreria

- Infantil
- Adults
- Text

Novetat

Còpies grans formats a COLOR
Tots els tamanys

Papereria

Material d'Oficina

Marcelino Domingo: "Va treballar molt pel seu poble i nosaltres tan sols podem agrair-li-ho"

ve de la pàgina anterior

Ens deixa Joan Brusca

Amics, familiars, associats de la Unió i representants polítics i socials es van desplaçar a Benicarló per a solidaritzar-se amb la família i acomiadar a Joan Brusca

El comiat de Joan Brusca, que el passat diumenge no va superar una crisi cardíaca mentre es trobava a la colenda del Congrés de la Unió de Pagesos, va ser multitudinària. Tot allò ben plantat dóna els seus fruits i dimarts es va posar de manifest l'estima que pel líder de la Unió i pel seu treball tenien per tota l'autonomia. Amics, la família, centenars d'associats de la Unió de L'lauradors i Ramaders dels Ports, el Palancia, Requena, Castelló i Alacant li van retre amb la seua presència un tribut a una de les persones que, amb el seu treball diari, va replantejar i va modernitzar el moviment agrari valencià.

Al funeral van arribar simpatitzants de diferents comarques costaneres i d'interior de València amb autobús. Apicultors, viticultors i productors de cítrics i hortalisses es barrejaven amb representants polítics i sindicals de tots els signes. Al soterrament van acudir consellers com el vicepresident Vicent Rambla, la consellera Maritina Hernández, Joan Cotino i altres càrrecs del Consell com Gema Amor o Laura Peñarroya. Tampoc van faltar les autoritats locals, diputats ni exconselleres, com Mari Àngels Ramón-Llín o representants del Govern com el subdelegat Antonio Lorenzo i càrrecs del Ministeri d'Agricultura.

Altres assistents van ser càrrecs del PSPV com Antonio Lozano, Ximo Puig, el senador Juan Bautista Cardona i diversos diputats com Ignasi Pla o Joan Lerma; del Bloc com el president de la Comissió d'Agricultura dels Corts, Josep Maria Pañella, Enric Morera o Pepa Chesa; el diputat de Esquerra Agustí Cerdà i representants de sindicats com el STE-PV, el president de ASAJA, Cristóbal Aguado o regidors i alcaldes dels pobles veïns com la Salzedella, Peníscola i Vinaròs, entre molts altres. La comitiva fúnebre va partir de la Cambra Agrària. Fins a quatre vehicles van carregar amb una mostra del centenar de corones de

fors i rams arribats des de diferents zones de la geografia. Es van veure llaços de mútues, fundacions, ajuntaments valencians, sindicats, periodistes i institucions.

Va ser un dia plujós i trist però no va impedir que centenars de veïns de la localitat sortiren al carrer a acompanyar a la família en aquests moments durs. Alguns comerços van arribar a tancar durant tot el tram que separava la Càmera Agrària de l'església parroquial.

Vicente Rambla: "Ha estat una persona que ha defensat el camp des del coneixement. Ens en recordarem molt d'ell en el futur, sens dubte".

Juan Cotino: "Joan era un home de tot cor i crec que per aquest motiu li ha fallat, en un moment de plena vivència de la vida als seus 51 anys. Però així és la vida".

Joan Lerma: "És un dia molt trist pel que ha significat Joan Brusca al llarg de la seua vida. Ha tingut una voluntat i una proximitat a la gent i a la defensa dels agricultors que ho fa insubstituïble com persona".

Ignasi Pla: "He vingut a acompanyar a la família de Joan, perquè en el fons era una persona a la qual jo estimava. En moments difícils he tingut sempre el seu suport i afecte i era una persona entranyable que es mereixia que avui estiguéssim tots aquí. Ha estat una pèrdua d'un gran home i era la meua obligació personal i política donar suport a la vídua i al fill".

Josep Maria Pañella: "Havíem tingut, com partit, contactes continus amb Brusca per a defensar el camp però també en la Comissió d'Agricultura de les

Corts ha estat la persona que més s'ha interessat en apropar-nos els problemes del camp. El camp ha perdut una veu assabentada de tot el que passava, perquè era agricultor i estem realment apesaratats per tot el que significava per al camp valencià Joan Brusca".

Ramón-Llín: "Sempre vam tenir una relació molt profitosa sobretot a causa de la seua capacitat d'arribar a acords i capacitat de negociació. Amb ell havia quedat una bona relació d'amistat de quan vaig ser consellera i recentment en la festa de la carxofa vaig estar saludant-lo. És una pèrdua molt gran per a la societat i sector agrari, perquè persones amb aquesta capacitat i qualitat humana, no n'hi ha moltes".

Marcelino Domingo: "Va treballar molt pel seu poble i nosaltres tan sols podem agrair-li-ho".

Ramon Mampel: "Va viure per la Unió, ens va obrir moltes portes i ha fet que compreguem el nostre discurs, el nostre treball i ha estat una persona fonamental i molt implicada allí on va estar. És d'agrair que aterrés en La Unió una persona com ell, la persona idònia per a fer tot el que ha fet".

Antonio Bernabé: "Recordo les seues contínues cridades a l'atenció reclamant un suport constant de totes les institucions. Figures com la seua són exemples a seguir i deixa el testimoni d'una vida dedicada a fer progressar el sector i un exemple de civisme".

Maritina Hernández: "Era un gran negociador sempre disposat a arribar a algun tipus d'acord. Tenia una gran talla humana. Com negociador quan els acords no sortien bé sempre tornava disposat a reunir a algun punt d'acord i enteniment".

La Unió de Pagesos ha destacat en un comunicat el profund compromís personal de Brusca per defensar els llauradors i llauradores. "Brusca també ha estat, des del primer dia, un lluitador en defensa de la democràcia, de les llibertats del País Valencià i de la nostra llengua i cultura compartida. Sempre ha estat hospitalari, disponible i frater amb la Unió de Pagesos de Catalunya. Desitgem tot el consol possible i acompanyem en el dol a la seua família i als companys de la Unió de L'lauradors i Ramaders del País Valencià".

Miki, tècnic del Benicarló ONDA URBANA, assegura que "estic segur que en la pròxima Copa, entre tots, farem una cosa més gran"

text BFS

El Benicarló ONDA URBANA ha tornat al treball després de disputar la Copa d'Espanya que s'ha celebrat aquest passat cap de setmana a Conca. El tècnic benicarlando Eduardo García 'Miki' ha volgut fer una valoració del pas del seu equip per la XIX edició del Torneig del KO, i ha destacat el paper important que han tingut les aficions de tots els equips, així com la bona acollida televisiva del Torneig.

Quina valoració faries d'aquesta edició de la Copa en l'àmbit social?

Hi ha dos aspectes que crec que han estat un èxit. Primer la gran acollida de públic que s'ha donat cita aquests dies pel pavelló El Sargal de Conca. El que demostra que seguim sent importants malgrat tot, i de tots els que volen demostrar que açò no funciona. I segon, m'agradaria destacar l'èxit televisiu dels partits, on la final, va el partit més vist de la temporada amb un índex d'audiència de 635.000 espectadors, això és tot un èxit.

El Benicarló ONDA URBANA va disputar les cambres de final davant el Móstoles 2008 i va caure eliminat. Transcorreguts uns dies, decebut?

Desil·lusionat seria la paraula. Crec que cal millorar moltes coses de l'equip, i estic segur que la pròxima temporada entre tots, club i afició, farem una cosa més gran.

El Pozo es va alçar amb el títol de campió, i Móstoles, el nostre rival en quarts, va donar la sorpresa de la Copa. Què em pots dir a això?

Primer de tot m'agradaria felicitar a El Pozo perquè ha demostrat que és el millor equip d'Espanya, i després m'agradaria felicitar al conjunt que dirigeix Santa. El Móstoles ha demostrat que el compromís i l'orgull, de vegades val més que els diners. Crec que amb això ho dic tot, la meua més profunda felicitació al conjunt de Móstoles.

Per a concloure, el Benicarló ONDA URBANA va tenir, com és habitual, el suport dels seus aficionats, imaginem que és molt important aquest suport de l'afició en tots els partits, però sobretot, saber que segueixen al Benicarló ONDA URBANA a totes parts?

Clar que és important. L'afició de Benicarló és coneguda per tots, per això ha obtingut dues temporades el trofeu a la millor afició de Divisió d'Honor, però si que m'agradaria destacar i al mateix temps agrair, el comportament exemplar de totes les aficions que s'han donat cita aquests dies a Conca. Totes han demostrat el que significa animar a un equip des del respecte a l'equip contrari. Crec que ens hem de sentir molt orgullosos tots perquè han donat una lliçó.

El somni no es va fer realitat

El conjunt benicarlando no va poder superar al conjunt de Santa que no va ser superior, però va tenir més pegada en els moments decisius. Els de Miki van tenir la sentència quan dominaven 3-2 però no van poder batre a Jesús que va estar encertat durant el partit. Després de diverses jugades els de Móstoles no van perdonar i amb 2 gols en menys d'un minut, van sentenciar el partit. El Benicarló ONDA URBANA acabava d'aquesta manera la seua participació en la Copa d'Espanya. El partit va començar de cara per als caduferos quan Vadillo, de falta directa, va anotar el primer gol de la trobada als dos minuts de començar. L'alegria no va durar massa perquè Isco, a l'intentar evitar el gol, el va introduir en la seua porteria. Però els de Miki rebrien altre colp instants després al rebre altre gol, aquesta vegada de Raúl Campos que va posar el 1-2 en l'electrònic. L'empat el va signar Deives després de completar una jugada d'estratègia. Amb aqueix 2-2 s'arribava al descans. En la represa, el que va colpejar primer va ser Benicarló. Patias va realitzar una gran jugada personal i a la mitja volta li va deixar el baló a David, que la va espentar i va avançar en el marcador a Benicarló i va posar el 3-2 que li donava aire a l'equip i esperança a l'afició que corejava el nom del seu equip. Però va tornar el minut fatídic per als de Miki, que van encaixar dos gols en menys d'un minut. Primer Borja i després Charlie van marcar el tercer i quart gol dels de Móstoles i ací va estar la sentència. Abans d'això, Parrel i David van tenir l'oportunitat d'igualar i posar-se per davant, però no van tenir sort en els seus tirs que van eixir fregant els tres pals quan ja es cantava el gol. El conjunt de Miki va perdonar i ho va acabar pagant, encara que no va merèixer perdre per joc i ocasions. Van passar els minuts restants i Leandro es va posar com porter-jugador, però ja no van poder superar a la defensa del Móstoles molt ben posicionada en el camp. Es va passar d'un estat d'eufòria a un de decepció en un parell de minuts. Els més de 260 aficionats que van acompanyar a l'equip es queden amb un mal sabor de boca per com de prop va estar el seu equip de passar a semifinals. A la banqueta, les cares dels jugadors benicarlandos ho deia tot. Allò que prometia va acabar abans del que es preveia.

EL CH INDRET BENICARLÓ ES PROCLAMA CAMPIÓ CADET

Per altra banda, els peníscolans tornen a guanyar fora de casa

text REDACCIÓ

Després de derrotar en tres dies als dos equips de Vinaròs, el CH Indret Benicarló s'ha proclamat campió del seu grup de promoció cadet masculí quan encara queda una jornada.

El partit clau es va jugar diumenge passat al pavelló poliesportiu benicarlando enfront el Vinaròs A, segon classificat. El jove dirigit per Míxel Senar, recentment nomenat seleccionador provincial cadet, van guanyar els llagostiners no sense patir fins el darrer minut. Des del principi el CH Vinaròs va sortir molt motivat i amb ganes de guanyar als veïns, però la paciència i el bon joc en atac van fer possible una remuntada al final de l'encontre i victòria local per 35 a 34. El públic assistent en bon nombre va gaudir de la jugades en atac de tot l'equip benicarlando i va acabar celebrant una victòria que virtualment donava el campionat als locals.

El dimarts, i en un partit jugat a la població veïna, el CH Indret Benicarló guanyava el cuer Vinaròs B i sentenciava el campionat.

Ara només queda gaudir del darrer partit del torneig aquest cap de setmana al Municipal benicarlando davant el CH Castelló.

Pel CH Indret Benicarló van jugar: Marc a la porteria, Constante, Facu, Fran, Martín, Joel, Vicente, Bilal i Adrian.

CH Torrent 30 – CH Peníscola Maestrat 31

El CH Peníscola Maestrat es va emportar la victòria de la seua visita a Torrent encara i les baixes per lesions que van fer viatjar a l'equip pràcticament sense banqueta. En un partit molt disputat, la major tranquil·litat en els darrers minuts va ser clau per sumar dos punts i començar a mirar a la part alta de la classificació. El partit es presentava crucial per als dos

equips per tal de no complicar-se la vida en el que resta de lliga. Tots dos sabien que l'equip que sortís guanyador acabaria la jornada en la zona tranquil·la de la taula classificatòria i amb possibilitats fins i tot de somni amb la promoció. I això es va notar des d'un principi, quan els dos equips van donar un bon espectacle a l'afició torrentina amb atacs ràpids i emoció, encara que aquest joc és dels que no agrada als entrenadors. Així es va arribar al descans amb 18-15 per als locals. La segona meitat va començar amb un Peníscola molt més concentrat en defensa, cosa que va fer possible arribar als darrers minuts amb empat a trenta a l'electrònic. Un darrer gol visitant i dues bones defenses van fer possible la segona victòria dels peníscolans com a visitant.

El dissabte vinent espera el BM Juan Comenius, darrer classificat i primer pas per intentar donar el tot pel tot en aquesta lliga en la qual el CH Peníscola-Maestrat encara no ha dit la seua darrera paraula.

Pels peníscolans van jugar: Enrique i Puerto a la porteria, Davor, Marco, Miguel, Àngel, David, Pau i Óscar.

FOTO!

El jove benicarlando Àlex Gozalbo, entrenador ajudant de Ciudad Ros Casares, es va proclamar diumenge campió de la Copa de la Reina a Sevilla.

Es tracta del tercer títol d'aquesta temporada després dels triomfs a la Lliga Valenciana i a la Supercopa d'Espanya.

EL LLIBRET FALLER

Aquesta publicació és la més alta expressió del món cultural de les falles, i deixa ben clara la inequívoca vocació educadora i formadora d'aquest meravellós món de les falles. Aquesta comissió d'experts fallers, després de nombroses discussions -sempre dins de la gran camaraderia i germanor fallera- vol proposar unes pautes que s'haurien de tenir en compte perquè aquest importantíssim element de la nostra festa més nostrada no perda la seua idiosincràcia i la mantinga a un nivell elevat i digne. En aquest document que hem consensuat els experts hi ha coses a consolidar i coses a millorar. Pensem que tot, a la llarga, s'hi hauria d'incloure. Per a fer-ho més amè i didàctic, ho hem plantejat en forma de preguntes, ja que som conscients que en aquests moments la capacitat de raciocini del fallero està molt limitada per la proximitat del gran esclat fester. Òbviament, aquestes recomanacions van referides, bàsicament, al llibret oficial i no a l'individual de cada falla, on cadascú pot fer el que vulga però sempre dins dels paràmetres del *savoir fer* faller.

-Qui ha d'elaborar el llibret? No hi ha dubte que sempre s'ha de fer allò que més convinga a la falla (o junta local). S'ha de buscar, bàsicament, la seua rendibilitat. No ens val això que ha passat aquest any de donar-ho a una empresa del poble perquè és del poble. La principal premisa o motivació per tal de decidir qui el fa, una vegada analitzat el tema econòmic, ha de ser la seua implicació fallera i el seu fallerisme. No és suficient que siga del poble, perquè si no és fallero no es mereix aital privilegi. En resum, i per aquest ordre, rendibilitat i amor fallero.

-Qui ha de fer les salutacions i en quin ordre? Sense cap mena de dubte, a la pàgina tres hauria d'aparèixer foto i salutació de SS.MM els reis d'Espanya. S'hauria de fer, d'una vegada per totes, una gestió important per tal d'aconseguir aquesta salutació reial. En segon lloc haurien d'aparèixer SS.AA.RR. el príncep Felip i la princesa Letícia, amb les dues xiquetes. En aquest cas, la gestió que es proposa és aconseguir que les filles apareguen vestides de falleretes. En tercer lloc, una foto amb la resta de la família reial, tots ells saludant a l'estil fallero. Després, en aquest ordre, President de la Generalitat, de les Corts, Conseller d'assumptes fallers, Jaime Mundo, President de la Diputació, Alcalde de Benicarló, Regidor de Falles, i Falleres Majors del poble. I prou. Les salutacions haurien de ser curtes, però florides i ben carregades de fallerisme i amor per les falles.

-Quin ha de ser l'ordre d'aparició de les falles? Absolutament jeràrquic i per antiguitat. Començant per la més veterana i acabant per la Junta Local Fallera, que és un magnífic epítom a la publicació. Obligatòriament cada falla haurà de presentar l'esbós de la seua falla, una composició en vers homenatge a la seua fallera major, i fotos dels

següents càrrecs: Falleres majors, president, secretari, dama del foc, padrina de la falla, padrina de l'estandarte, padrina del casal, padrina de la fallera major, mantenidor i artista faller.

-Hi ha d'haver publicitat? Amb quins criteris? Sense cap mena de dubte, hi ha d'haver publicitat. Tota en colors. L'ordre d'aparició de les col·laboracions publicitàries ha d'estar proporcional amb la vinculació de l'empresa amb el món faller. El principal criteri a l'hora de valorar aquesta vinculació és l'econòmic: més diners, millor situació. En cas d'empat a quantitat, la jlf decidirà per vinculació fallera amb els criteris que a continuació s'assenyalen: relació dels gerents o propietaris amb les falles (si han tingut càrrecs fallers, si llueixen amb orgull els seus vestits de torrentins, si sopen pels casals, si coneixen el profund significat de la festa, si saben comentar una mascletà, etc.), vinculació dels treballadors (si fan sopars d'empresa als casals, si hi consumeixen a la barra, si ajuden les falles...), si la setmana fallera arregen aparadors o façanes de fàbriques amb motius al·lusius i quantitat de llibrets que estan disposats a pagar per a repartir als seus clients, promoció de les falles a nivell mundial, etc. La publicitat començarà a aparèixer al final de la informació, després de la jlf en ordre als criteris establerts. La contraportada serà per a qui menys pague. Que tothom se n'assabente.

-És correcte anomenar-lo llibre? Es pot utilitzar una altra denominació? Aquesta comissió no entén la cabuderia d'alguns membres de la jlf a utilitzar la paraula "llibre". Senyors, a vore si se n'assabenten d'una vegada: això és un "llibret". Es deuen pensar que dient-li "llibre" els dona un grau més de prestigi. Que sàpiguen que la quantitat de pàgines no afecta a la seua denominació. Podrien fer un llibret de tres mil pàgines, que tampoc no seria cap llibre. Una mica de seriositat, per favor. Però aquesta comissió, amb l'ànim de fomentar la internalització de les nostres festes josepines, vol proposar un altre nom per a utilitzar-lo en l'àmbit supranacional. Després de moltes propostes, aquesta comissió proposa el nom "falla's booket hy" per a portar-lo a les fires internacionals i repartir-lo entre els estrangers. Ahi queda.

-S'ha de cobrar, o ha de ser gratuït? Aquesta qüestió ha sigut objecte d'un debat a un gran nivell d'argumentacions en tots dos sentits. Al final, com no podia ser d'una altra manera, el seny faller s'ha imposat i la germanor i convivència fallera ha fet la seua aparició. La proposta és que cada falla comprarà, a un preu econòmic, tants llibrets com vulga per a repartir entre les persones que crega convenient. Igualment, podrà posar-ne algun a la venda tot aprofitant l'allau de gent que ens visita al llarg de la setmana. Els que sobren es vendran per la jlf amb un marge de benefici ajustat, segons mana l'assenyat judici faller.

De moment aquestes són les qüestions tractades amb profunditat per la comissió sobre el tema exposat. La comissió segueix treballant sense descans amb un únic objectiu: posar les nostres falles al lloc que els correspon.

ABSÈNCIA D'AMOR, ABSÈNCIA DE SENTIT

Llibres

text JOSEP MANUEL SAN ABDÓN

RAMON GUILLEM.
Maregassa.
Edicions Proa. Barcelona. 2002.

El darrer llibre de poesia de Ramon Guillem és encapçalat per una cita d'Eliot: «...hi ha un temps per construir/ I un temps per viure i engendrar/ I un temps perquè el vent esbocini el vidre balder/ I sacsegi l'enfustat on saltirona la rata de camp/ I sacsegi l'espellifat tapis teixit amb silenciosa divisa.» El temps que travessa aquest poemari sembla estar sacsejat per l'absència de l'amor, la maregassa ocasionada per l'abandó de l'estimada ha deixat el subjecte poètic amb l'esperit eixorc.

El subjecte poètic sovint s'adreça a l'estimada, en el poema que obre el llibre, "Arrels", li diu que la va cercant entre les "branques altes" o en "les aigües subterrànies", però sense saber mai si la trobarà enmig de la llum. També recorda quan ella va vindre, al poema "Ad hoc", ella va aparèixer quan ell habitava enmig d'un temps dominat per la desgràcia, i la seua presència va fer que compreguera el poema: «És ara que sé els meus poemes», així comença el poema "Ara", i acaba dient: «És per tu, dona, que el misteri és revelació». L'absència de l'estimada porta a la desesperació total com es reflecteix a l'impressionant poema "Síndrome d'abstinència", o a sentiments malaltissos com a "Odi": «Aquest odi és el carrer de l'absència». Sense l'amada els llibres no tenen sentit, ni res del que escriu tampoc: «Sense tu, què m'importen els llibres.» es pregunta al poema "Llibres", i conclou «Si saberes quin infern amaga la literatura sense tu!». Tanmateix cap al final del llibre reconeix que, malgrat tot, ha valgut la pena haver-se trobat perquè si no «Viuríem, com si no res, ignorant-nos. (...) Tan buits, sense saber-ho.»

El subjecte poètic es mostra també reflexiu dialogant amb el mateix, a "Agost" es pregunta sobre la injustícia de l'amor, i conclou que és una cosa incerta, que ens desperta en la nit, «i som nosaltres mateixos reflectits en el somni de l'altre.» Així mateix dialoga amb la solitud per a que li explique que és l'amor, i aquesta li diu que és alegria, però també llàgrimes, i que ara en la situació en què es troba és «Una casa immensa sense parets, una nit sense llençols.»

El pas del temps també és present en aquest poemari, així al poema "Concert per a clarinet K.622(Adagio)", ens trobem amb la descripció d'un temps mort, amb una visió espantosa del pas del temps provocada pel record de l'amada: «és un espant negre de rates de claveguera l'absurda ferida del coltell del temps».

Però malgrat l'estat en què es troba, el subjecte poètic no deixarà d'escriure, també l'absència de l'amada provocarà l'acte creatiu, i així al poema "Intents" ens dirà que com en els poemes dels altres no troba l'explicació del que a ell li passa ho intentarà amb els seus propis versos. I a "Defallença", manifesta que malgrat el cansament general que s'ha apoderat d'ell continua escrivint: "I escric. I escric."

En els tres darrers poemes del llibre el subjecte poètic dialoga amb la mort, amb Déu i amb l'amor. A "Dalla" li demana a la mort que quan se l'emporti no li reste al seu cos cap vena al cos que no haja estat tallada per l'amor, perquè ell estimava sobretot la vida. A "Himne" li demana a Déu la presència de l'estimada per sempre, i a canvi promet escriure-li un himne. I a "D'imprevist" li prega a l'amor que torne de la mateixa manera que se n'havia anat: "Enganya'ns amor, una vegada més, i, d'imprevist, del buit desnona'ns..."

El conjunt de poemes que formen Maregassa, tenen una forma més aviat de prosa poètica, però sovintegen els paral·lelismes o les anàfores internes, i sobretot un gran nombre de comparacions que serveixen per manifestar a la perfecció l'estat d'ànim del subjecte poètic. Ramon Guillem ha assajat noves formes d'expressió, per a presentar magníficament un tema de sempre, el dolor per la pèrdua de l'amor.

CONTINUA LA IL·LUSIÓ

text CNB

Un Club Natació Benicarló que va aconseguir 17 primeres posicions en l'Interclubs IV a Vila-real arribarà a l'Autonòmic amb possibilitats i la moral molt alta.

Excel·lent actuació del Club Natació Benicarló en la piscina municipal de Vila-real en l'Interclubs IV disputat el passat cap de setmana 16 i 17 de Febrer amb la participació de 10 Clubs de la Comunitat Valenciana. Novament Miguel Piñana, Marc Fresquet, Paula Saura i Susana del Olmo van portar el comandament d'un equip que va finalitzar amb nombroses victòries i un total de 17 primeres posicions en els diferents estils i sèries nadades. Unes competicions que arriben a la seua major intensitat molt prop del Campionat Autonòmic a celebrar el pròxim 8 i 9 de Març a Gandia. Trepidant competició en què participaran per mèrit propi 8 nadadores i 4 nadadors del Club Natació Benicarló. Un grup que sume més de 125 mínimes autonòmiques. ¡ increïble ¡ .

Equip masculí:

Destacades les 10 primeres posicions aconseguides per l'equip masculí, l'anècdota va ser per a Miguel Piñana que es va quedar a 4 centèsimes d'aconseguir la marca estatal en els 100 m. Esquena i que per descomptat va guanyar. A més dos noves mínimes autonòmiques de José Antonio Adell en els 200 m. braça i David Marqués als 200 m. estils.

L'equip va estar compost per: Miguel Piñana (1r 100 m. esquena i cromo 1:00.50- 1r 200 m. estils i cromo 2:17.09- 4t 50 m. papallona); Marc Fresquet (1r 400 m. estils i cromo 5:02.78- 2n 200 m. estils- 2n 100 m. lliures- 2n 50 m. lliures); Marcos Fuente (3r 200 m. papallona- 4t 100 m papallona- 4t 200 m. estils); Ferran Remolina (2n 100 m. braça- 5t 50 m. braça); José Antonio Adell (3r 400 m. estils- 3r 100 m. papallona- 4t 100 m. braça); David Marqués (5r 200 m. estils); Josep Navarro (2n 100 m. estils- 4t 50 m. esquena); Lluc Añó (5t 50 m. esquena); Javier Traver (5t 100 m. estils); Agustín Parra; Antonio

Ávila; Joan Ferran Barrachina; Guillermo Soriano; Carmen Sorlí; Inmaculada Cerdá; Marina Herrero i Vicent Prats; Gerard Saura i Rubén Vicente.

Equip femení:

Destacaríem l'actuació de Lucía Piñana que va rebaixar en 13 segons el seu temps en els 50 m. Lliures, mínima autonòmica inclosa, igual que Meritxell Sospedra en els 200 m. Papallona, rebaixant el seu temps en 8 segons, també amb una nova mínima autonòmica.

L'equip que en esta ocasió va aconseguir 7 primeres posicions va estar compost per: Paula Saura (1a 50 m. papallona i cromo 32.56- 1a 200 m. papallona i cromo 2:46.03- 3a 50 m. lliures- 4a 200 m. estils); Susana del Olmo (2a 50 m. papallona- 2a 400 m. estils- 4a 100 m. lliure- 5a 50 m. lliure); Meritxell Sospedra (2a 100 m. estils- 5a 200 m. papallona); Janina Rodríguez (3a 50 m. braça); Raquel Fabregat (4a 100 m. esquena); Claudia Campos (4a 100 m. braça- 5a 50 m. braça); Paula Gil (4a 100 m. estils); Montserrat Astor (5a 100 m. estils); María Coll; Sara Marqués; Lucía Piñana; Mari

Carmen Sorlí; Inmaculada Cerdá; Marina Herrero i Oihane Rolindez

JA HI TORNEM A SER, PERÒ...

Fronteres

text JOAN HERAS

Ja hi tornem a ser. La campanya electoral ja ens omple els àpats i els informatius. Les trompetes que anuncien els miracles ja sonen per tot arreu. Bé, en realitat ja fa dies i dies que sonen –si és que en algun moment deixen de sonar. De fet, potser ja ha arribat el moment de suprimir aquests quinze dies de campanya –de pantomima de la dolenta– i d'aquesta manera aconseguiríem que tots plegats, els qui la patim i els qui la fan, estiguéssim una mica més tranquils. Quan els nostres polítics actuen des del primer dia que ocupen de nou o revaliden el càrrec ja pensant en els resultats de les properes eleccions –i de poder mantenir el seu lloc guanyat amb tot l'esforç de ser el millor dins el partit–, no té cap sentit dedicar quinze dies intensos a intentar convèncer els pobres electors de les seves bondats.

Amb cara d'avorriment anirem assistint a l'espectacle de les promeses –qui en dona més?– que evidentment no compliran i als insults –poc enginyosos, en general– a l'adversari. Potser encara tindrem forces per indignar-nos davant de l'ús absolutament barroer i demagògic –d'una simplicitat vergonyosa i insultant– de temes sensibles com la immigració o el fallit procés de pau d'Euskal Herria. I poc a poc anirem constatant una vegada més que la distància entre els governants i la societat civil es va fent abismal i refermarem la idea que cal una regeneració profunda del sistema i dels mecanismes de participació si volem que aquesta democràcia dèbil i malalta tingui una línia d'esperança.

Però com en moltes coses, potser com en quasi tot en la vida, sempre hi ha un però. En aquest cas, el però que dona una llum especial a la propera jornada electoral és el fet que per primera vegada, ara sí, les persones cegues podran votar de manera autònoma i secreta. És molt probable que una part molt important de la població hagi vist els anuncis del Ministerio del Interior explicant que les persones cegues que volguessin disposar d'un material en Braille el proper dia 9 de març per poder votar de

manera secreta ho havien de sol·licitar prèviament a un número de telèfon gratuït. Aquest fet també ha estat força comentat en diversos mitjans de comunicació. Evidentment ens referim a un grup petit de la població –aquelles persones que no tenen gens de visió o que tenen una visió parcial molt petita que no els permet llegir la documentació en suport visual–, però la grandesa d'una democràcia precisament rau en el fet de garantir els drets fonamentals a tothom, siguin pocs o molts, siguin de la condició social que siguin. I en aquest cas ha estat així. Però no hem de pensar que la garantia del vot secret per a les persones cegues hagi estat una gentil iniciativa del Gobierno de España. Des de fa més de quatre anys, l'Associació Catalana per a la Integració del Cec (ACIC) ha dut a terme una lluita constant, tenaç i tossudíssima que ha forçat la reforma legislativa de la llei electoral i la concreció en un decret que ha regulat la manera de fer-ho. Aquesta entitat ha pogut assolir un objectiu important, un objectiu que, per altra banda, ja hauria d'haver estat assolit fa molt de temps si la sensibilitat democràtica d'aquest estat fos una mica real. Malgrat tot, però, la realitat és que el proper 9 de març les quasi mil set-cents persones que ho han sol·licitat podran exercir el dret a votar per primera vegada de manera autònoma perquè tindran totes les paperetes de les candidatures cadascuna dins un sobre en el qual hi figurarà el nom del partit en sistema braille. Només caldrà que extreguin la papereta del partit desitjat –ai, si és que n'hi ha algun– i la posin dins un sobre ordinari i, au, cap a dins de l'urna. Pel que fa al Senat, la papereta estarà dins una plantilla en la qual hi ha uns forats i unes indicacions en sistema braille per poder localitzar el candidat desitjat –ai, si és que n'hi ha algun– i així poder fer la creueta en el lloc adient. Ben mirat, una cosa ben senzilla, que ja fa anys que es fa a Suècia i a altres països del món, que fa que tinguem una mica d'esperança en aquesta democràcia que ens ha tocat de viure i de patir.

Sonen les trompetes i els himnes electorals. Ja hi tornem a ser, ja hi continuem essent. I gira i gira la roda. Però sempre hi ha un però per a l'esperança.

ZP té problemes amb el valencià

El president del Govern i candidat socialista a les pròximes eleccions generals ha estat assessorat malament en l'ús del valencià. Els responsables socialistes asseguren que "som mes". La confusió ve de confondre el diacrític 'més' (adverbi o adjectiu quantitatiu) amb la part de l'any. L'accent diacrític serveix per a diferenciar paraules que sonen igual però tenen diferent significat. Per tant ZP hauria d'haver escrit 'Som més', una exigència de nivell elemental del valencià.

PARTICIPACIÓ CIUTADANA A BENICARLÓ, UN BLUF

La participació ciutadana a Benicarló està, amb l'actual govern municipal, de capa caiguda. No incloem les actuacions d'associacions de propietaris en defensa dels seus legítims interessos particulars. Ens referim a les actuacions dels ciutadans que, considerades pel consistori municipal, pretenen aconseguir una societat més democràtica i sostenible. La participació dels ciutadans, informant-se, valorant i fent propostes, és clau per la transformació de la democràcia representativa actual, protagonitzada en els partits polítics, en una autèntica democràcia participativa.

Fou, sobretot, el Bloc el que introduí la participació ciutadana a l'agenda política benicarlanda a les eleccions municipals de 2003. El seu programa electoral, amb l'eslògan "Benicarló entre tots", proposava la creació d'una Regidoria de Participació Ciutadana, l'elaboració d'un Reglament de Participació Ciutadana i l'adhesió a la Carta d'Aalborg. El PSOE i l'Entesa també oferien mesures per promoure la participació, a diferència del PP que no en proposà cap al seu programa.

El bipartit PP-Bloc, que va sortir de les eleccions, creà la Regidoria de Participació Ciutadana i Medi Ambient a càrrec del Bloc. A finals de 2003, es presentà l'esborrany de Reglament de Participació Ciutadana i, a principis de 2004, es realitzaren diverses reunions amb ciutadans i associacions del poble per presentar-lo i encetar un procés de reflexió. Al ple de 27 de gener de 2004, s'aprovà per unanimitat la Carta d'Aalborg a proposta de la Regidoria de Participació. La seva acceptació implicà el compromís d'elaboració d'un "Pla d'Acció Local" per afavorir el desenvolupament sostenible a la ciutat, mitjançant un procés participatiu de tots els sectors socials, seguint els principis de l'Agenda 21 (Cimera de la Terra 1992).

El Bloc abandonà el govern municipal al cap d'uns mesos i la nova àrea de participació ciutadana s'incorporà a la Regidoria d'Agricultura i Turisme. El govern municipal popular contractà l'empresa Grupo Gestam per impulsar el procés d'Agenda 21 Local qui presentà en públic el seu projecte a novembre de 2004 a l'albergue. Hi constava d'un Diagnòstic Socioambiental del municipi, la formació del Fòrum de Participació Ciutadana i la redacció i aprovació d'un Pla d'Acció i d'un Pla de Seguiment, tot abans de 2006. El Fòrum, òrgan clau, faria un seguiment actiu del procés. Es feren diverses reunions obertes als ciutadans per a constituir el Fòrum.

A l'abril de 2005, assolí el poder municipal el bipartit PSOE-Bloc. L'àrea de participació ciutadana s'incorporà a la Regidoria de Governació a càrrec del Bloc. Continuaren les reunions del Fòrum per a decidir el seu organigrama, reglament intern i coordinadors. Però el Fòrum, misteriosament, desaparegué de l'escena. La prevenció del govern municipal a que les associacions de propietaris

urbanístics condicionaren el seu funcionament, possiblement, va influir. A finals de 2005, sense pena ni glòria, es donà a conèixer el Diagnòstic Socioambiental; com a conseqüència d'aquest, la Politècnica de Catalunya, realitzà un estudi de les olors al poble. A l'octubre, es feu una lectura pública de "l'aparcament" Reglament de Participació Ciutadana aprovat pel plenari benicarlando el dia 27 de novembre

de 2005; la seva utilització posterior ha seguit quasi nul·la.

Per relançar el Fòrum, els dies 18 i 19 es celebraren les Jornades de Participació amb el lema "Construïm Benicarló". Hi participaren uns 70 veïns que, distribuïts en comissions, analitzaren la situació de Benicarló. Les comissions es constituïren en consells de participació que continuaren reunint-se autònomament a uns locals municipals. Els consells més actius foren els de Necessitats Socials, Urbanisme i Medi Ambient. El consell de Necessitats Socials es constituí legalment amb l'aprovació del seu reglament intern en el darrer ple municipal ordinari de la legislatura. En plena campanya electoral es convocà el Fòrum, amb la participació dels diversos consells que presentaren les seves propostes i a partir d'ells va sorgir el Pla d'Acció. Hi havia un compromís de regidor de participació en incloure aquestes propostes al pressupost de 2008.

A les eleccions municipals de 27 de maig de 2007, el PP obtingué la majoria absoluta. Tant l'alcalde com el regidor de l'àrea no tenien massa idea del procés participatiu realitzat. Hi hagué unes primeres promeses però, al final, tot quedà en aigua de borraines. No han recolzat la tasca dels consells, no han incorporat les propostes del Pla d'Acció al pressupost 2008, i fins i tot, encara resta que es publiqui al Butlletí Oficial de la Província –precís per a que entre en vigor– el reglament del Consell de Necessitats Socials. Deixaren que la gent es desanimés i, a hores d'ara, la majoria de consells han desaparegut. Sembla que pel PP, la participació l'han de realitzar els ciutadans afectats per problemàtiques concretes i per a tractar aquestes temes: propietaris afectats pel nou PGOU, veïns de la zona de l'Auditori, persones amb mobilitat reduïda... Estan per una participació reactiva i no per afavorir els espais participatius autònoms els ciutadans.

Una altra mostra ha seguit l'acte propagandístic fet al poliesportiu amb els escolars benicarlandos, organitzat per la Fundació Save the Children. Per cert, aquesta ONG promou torneigs solidaris de golf per obtenir beques escolars per a xiquets del 3r món. També engenga la participació per imperatiu legal com en el desenvolupament urbanístic el Sector núm. 7.

Quan Vinaròs i Peníscola inicien les seves Agendes 21 locals, ací ja l'hem cremada. I el reglament de participació, qui el coneix? Qui la fet servir?

Pere Bausà

A UNA PRESUMPTA RIVALITAT

text JOSEP IGUAL

Quina és la lliça? Arribar primer o adornar-se una mica més que l'altre? Un barret de cons i picarols? (Et cedeixo la pensada.) ¿Traçar el destí en sòbria i coherent línia recta o dibuixant cercles, fent tombarelles histriòniques? Quin és el repte de la neurosi solitària? Arribar abans al buit? A un estadi o altre del fracàs? O a la graella de sortida cap a la immortalitat? No és gaire de fiar la perdurabilitat. Da Vinci, Bach i en Mozart, entre altres, van passar segles molt àrids. Vols dir que pots mirar-los als ulls? I a William també? No sempre el passat del futur encaixa bé les peces canòniques. Ni els humors de la història reparen en orfebreries delicades.

L'única enveja que t'hauries de permetre és la blanca. Mira amunt, que l'escala és llarga i vertiginosament alta. Hauries de tenir ben apamats els límits, per no fer un gall en la missa solemne. Per què creus que Jorge Luis Borges no va fer cap novel·la? Pregunta-li-ho a García Márquez (hi ha un correu electrònic, i tant!). Sí, hauries de conrear l'enveja blanca, i saber trobar l'ínfim punt daurat a la costura dels més grans. Et costarà molt. Quina artesanía! Quina excel·lent hibridació de pensament i pinzellada! Creu-me, no paga la pena patir per les engrunes d'un modest coetani. Hauries de vigilar la rutilant tradició que ens precedeix.

Quan desperta el teu conte, Thxèkov ja és allà, prenent-se el té tan elegantment. Quan avança el teu poema, Ausiàs ja ha fet volar el falcó. Quan entrelluques presències, Rulfo ja ha caçat les peces majors. Quan penses el novel·lot èpic, Tolstoi ja torna de segar, amb cara de mestre empenyat, i la Rodoreda ja ha cosit un calfred universal per cada espinada. Quan surts a explorar el vials ansiosos del castell que mai no

Quadern Ondulant

assoleixes, Kafka ja n'ha tret la fotografia premeditadament borrosa. Quan t'embadaleixes amb la nimfeta dolçament maliciosa, Nabokov ja ha tret el salubre de pescar en sec els ardors ambres dels desmai. Quan relligues un paradís artificial al sonet, Baudelaire ja ha dansat amb el perfum de les síl·labes brunes.

Si vols exercir la fiblada corsecant d'envejar (amb bitllet d'anada i tornada), tria millors peces. Allà hi ha on rosegat, on aprendre-hi. Si és que no ets dels qui ja ho saben tot per revelació sentimental, ja deus saber que un autor no llegeix exactament frapant amb la trama ni assolint pinyols ruboritzants. Cal desarmar la rellotgeria des de la pura intuïció i l'ofici. Hi ha un càlcul d'estructures, una tria de detalls -potser d'adjectius- que t'han portat a l'emoció. Només pots forçar la gramàtica si saps quines cartografies són les correctes. Però tot això tu ja ho saps. O ho hauries de saber.

Llavors, la lliça potser és de caire comercial? T'enlluerna el luxe? No fotem, tu no pots caure en aqueixos paranys vulgars. Les vendes i l'aparador com a criteris primordials? No, tu no pots haver caigut tan baix. Esperem esmenadors més intel·ligents. Per a insults casposos ja tenim la particular colleta d'analfabets funcionals, emboscats en algun racó de la xarxa, o en la fulla parroquial de la cacicalla. Tu jugues en una altra divisió. Això crec. Per tant, descarto aquest darrer motiu.

Els consells del barret de cons amb picarols i el de conrear l'enveja blanca (que és, en realitat, diguem-ne el nom precís, admiració saludable), són gratuïts.

Els darrers també són de franc, i ben clàssics: cadascú ha de trobar el seu món, la seua veu; repintar cada primavera les tanques dels seus límits, per no travessar-los distretament i trobar-se navegant, grotesc, per camises d'onze vares.

més tafaners...

canviar ... En fi, que com aquesta gent del PP és molt consensuada i treballadora segur que no tenen problemes d'anar enviant al segon perquè faça de primer. Guanyarien de carrer!

Cap catxo (o es diu ajupit)

Els tafaners estem intrigats. Cada vegada que surt una imatge on el nostre alcalde Marcelino surt caminant, va amb el cap catxo(?). Què li ocorre? Té algun problema? És que està trist perquè el regidor Cuenca sempre li xafa la guitarra? O, és que se li ha perdut alguna cosa? *Qui lo sap!* Esperem informació.

Llibret faller

Per fi. Ja no l'han fet a Lleó. Sembla que els ha entrat el seny, als fallers benicarlandos, i per fi, tot i que nosaltres no n'entendem massa d'aquestes coses del coet i el ninot, han fet les coses com cal. I és que ... ja era hora! A veure si a festes també ho entenen. Suposem que els de l'Univers Fallero ja hauran pres bona nota.

Visita de consellers

Quina marxa porta la flor i nata dels representants peperos. Segons ens han avisat tornarem a tindre un nou desembarcament de consellers per inaugurar, perdó, passejar-se, que això d'abans no es poot fer ara, per qualsevol lloc. Si ho van fer amb les obres de Ródenas que porten uns quants mesos de retard, només per fer-se veure, ara hem escoltat que volen inaugurar l'oficina de turisme.

Ho diem perquè ja porten uns quants mesos treballant allí. Ens imaginem que la cosa es que volen inaugurar els mobles nous que van arribar més tard de les eleccions, després d'acusacions entre PP i PSOE perquè no arribaven per culpa de En fi, que per passejar-se que no siga.

Netejadora exemplar

Ho hem vist. Ho hem vist amb els nostres ulls. Tenim una xica de la neteja que fa la seu feina com ha de ser, molt bé. Altres, passegen la granera. Des d'ací la nostra enhorabona a aquesta treballadora que va per la zona de la plaça de la Constitució. A veure si els altres aprenen. I la gent, també, a no embrutar tant. Perquè no és més net qui més neteja si no qui menys embruta.

Podien fer el paperot i en el cas que a Paco (quina casualitat, al de dalt que li faltava el casc també li diuen així), el de la sèrie de policies casolans d'Antena 3, li fallés algú dels seus, els d'ací li podien tirar una maneta.

BREU HISTÒRIA DEL ROCK A BENICARLÓ

Si has format part d'algun grup o coneixes algun, posa't en contacte amb nosaltres. Realitzarem una fitxa amb una breu història, discografia, concerts, fets rellevants, components, etc, que es publicarà a La Veu de Benicarló.

Notícies on-line del Maestrat, Els Ports i la Tinença de Benifassà

Tota l'actualitat a un sol clic de distància

La informació que es multiplica

Xerrada cultural:

Casa sana: les bones energies de la vida i els remeis casolans
 Conferenciant: **Mariano Bueno expert en geobiologia, bioconstrucció i agricultura ecològica**

Divendres, 29 de febrer de 2008
 Lloc: Seu de la Penya Setrill, carrer Abat Pere Boqués, 5
 Hora: a les 20'30 h.

La presentació del conferenciant estarà a càrrec de Paco Vallès soci de la Penya Setrill.

El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

Pepe Gotera...

Un tafaner va haver d'anar a l'Ajuntament en busca de papers. Només entrar, curt de gambals com és, conta que es va passar mitja hora buscant les maniveles per obrir la porta d'accés a les oficines. Al final, va descobrir que, efectivament, no hi havia agarradors, o maniveles, que és el mateix. I és que per evitar els cops de la fulla contra el marc algun cervell pensant havia enganxat amb cel·lo un trosset de cartró. Bonica imatge. No devia funcionar la brigadilla. O sí?

y Otilio, chapusas a dominisilio

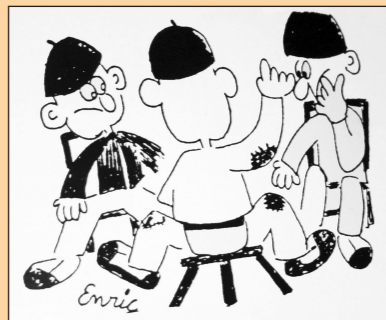
Un clàssic: la zona de vianants dels voltants de l'Auditori. S'ha acabat la misèria. Els cotxes no passaran més. Dues tanques grogues amarrades a sengles arbres i el reforç de dues vetes de plàstic també amarrades als arbres. A vore qui és el fill de puta que té collons de saltar-se un obstacle com aqueix. Mitja hora, mitja hora va durar. Són bons.

Agenda cultural

Di riure. Si no fóra perquè fa plorar, l'agenda cultural d'aquest més de febrer faria riure. Tot són presentacions falleres (quanta cultura!), exposicions de tresors arqueològics i visites guiades a l'església de sant Bartomeu. A la regidora responsable se la veu per pocs actes socials. Alguns tafaners pensaven que era perquè estava treballant. Pensant en com no fotre res. Quant enyorem el binicarlendo més binicarlendo de tots el binicarlendos. Quanta falta fa *visto lo visto!*

Participació ciutadana

Que se n'ha fet de l'Agenda 21? Perquè, no deu ser el pamfletet que hem esmentat dalt, veritat?

Pressupostos

Ens han dit que un ciutadà participatiu es va prendre la molèstia d'impugnar els pressupostos municipals i els va tocar als nostres regidors, pobres, tornar-se a reunir per tractar el tema. Hi ha gent per a tot. Segur que l'emprenyament era, sobretot perquè eixa reunió no la cobraven.

Banderes

Encara no ens han fet cas i les banderes de les dependències de la Policia Municipal segueixen desordenades. I Cuenca, no diu res al respecte? Que no en sap de banderes?

No ens ho podem creure.

Tornar-li l'ajuntament

Un tafaner diu que no pot més. Que se'n dona molta vergonya cada vegada que sent com l'alcalde diu *ajuntament*. Per favor, que li ho diguen d'una vegada perquè pel món fem riure i ja massa temps que hem perdut el sentit del ridícul.

En el Ple

En ple debat sobre el PGOU benicarlendo de sobte Cuenca diu, (més o menys) "me passa una nota el señor alcalde que para tranquilidad de los vecinos de la costa norte, Surrac i Aiguadoliva que, el color del plano de la zona está equivocado. Que es más oscuro, que no se corresponde con el real. Que no se preocupen que es mayor la edificabilidad". Vinga que ací el planejament urbanístic s'apanya per drets adquirits. El

peatge electoral?

Ple de lectura inhumana

Quin Ple més estrany. Escuder li recrimina a Marcelino que votaran a favor de la moció dels drets humans tot i que els nostres serveis bàsics (escoles, sanitat, ...), no respectem massa eixos drets. Marcelino li contesta que es nota que té poca feina que es dedica a llegir la declaració de Drets Humans. Doncs, independentment que siga una lectura prou recomanable, és que la lectura, la que siga, sempre ho és. On siga. I quan siga. Ja ho diuen, la incultura és la mare de l'atreviment!

Corb blau

Els tafaners no teníem clar si era o no era. Hi havia un animaló volant per damunt dels caps del representants peperos mentre visitaven les obres del Ródenas i, a més a més, cagant. Ja entenem perquè portaven tots casc. Bé, el nou segon cap de la Conselleria de la Cultura creiem que no. Deu ser que els del poble del costat tenen el cap molt dur?

Homes de Paco (1)

Podien fer el paperot i en el cas que a Paco (quina casualitat, al de dalt que li faltava el casc també li diuen així), el de la sèrie de policies casolans d'Antena 3, li fallés algú dels seus, els d'ací li podien tirar una maneta. I és que la imatge del tema de la setmana a colorins que ens fica la veu és calcada als dels polis de "Els homes de Paco", però canviant la gorra pel casc blanc. I és que cal marcar les diferències, no?

Homes de Paco (2)

Ja ho sabem, el cap és diferent, és el Font de Mora i, per això, s'haurien de batejar com els "Hombres de la Fuente de la Mora" (Font de Mora, com ho volen tot en castellà, doncs ...), però, suposem que, si per exigències del guio cal

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista, el 622

text EL LECTOR

Empagables. Les fotos que apareixen al tema de la setmana són impagables. M'estaria tota la setmana comentant-les i encara em faltaria temps. M'agraden els personatges, m'agrada com van vestits, m'agrada el casc que porten, m'agraden les cares que fan, m'agrada el seu llenguatge gestual... A la foto més petita, si ens fixem, podem vore qui són els tres agosarats que no s'han posat la reglamentària protecció sobre la testa, en ordre jeràrquic, Baila, Puig i Campo. Tots tres residents al poble del costat. Que haguera passat si cau un totxo al cap d'algú? No ho sabrem mai. A una altra foto podem vore com el nostre alcalde parla amb Baila, mentre que qui parla amb el conseller és Cuenca. Qui mana ací? És una metàfora o una il·lusió òptica? El regidor d'Urbanisme acompanya amb gestos molt explícits la seua explicació. Però tot i la seua força visual, la imatge que més m'ha impactat ha sigut la de vore el meu admirat Jaime Mundo, diputat amb un casc i al lloc dels fets. Ja tenim una altra cara del nostre exalcalde. L'havíem vist de protecció civil, de fallero, amb la vesta de tocador de bombos i tabals, de romer, amb blavera de donador de sortides d'etapa de la Vuelta a Espanya, de remenador de paelles, de hooligan, però mai no s'havia posat un casc com el que porta a la foto. Una nova faceta que el fa tan versàtil com Mortadelo i les seues disfresses i es postula com a personatge ideal per a protagonitzar la campanya publicitària d'aquell joguet que va fer furor a començament dels setanta que es deia "Las mil caras del agente secreto". Quines coses té la vida. L'alcalde —asseguren

alguns- més nefast que ha tingut Benicarló en tota la seua història, que —diuen- es va torear en moltes reunions els pares que demanaven la construcció d'aquest col·legi i ara és el primer que es posa el casc per a visitar les obres. Si jo ara fóra una altra persona molt benicarlenda diria que cal tenir fetges, vísceres en general, per a presentar-se a aquest acte. Ell, que aparentment no va fer res, absolutament res per a aconseguir aquest col·legi es passeja tan panxo per les obres com si li haguérem d'agrair alguna cosa. Però com que no sóc tan dolent, només diré que potser ens trobem davant del polític que ha tingut i té una de les esquenes més amples de tota la història local, capaç de saber embolicar la gent amb una facilitat pasmosa, digna de qualsevol firaire dels que vénen tots els anys a sant Gregori. Jo li proposaria, senyora directora, que la setmana que ve o posteriors, facen un recull de fotos del nostre diputat en les seues diferents vessants, a mode d'àlbum, incloent aquella que va aparèixer en un ple de les corts tot esgrimint una gravadora a la mà perquè li ho havia manat el seu grup parlamentari. També hauria d'aparèixer la cara que se li va quedar quan ni va qüestionar el canvi de nom de l'antic Palau de Benicarló. Però com ja ve sent habitual, ningú no em farà cas i es perdrà aquest suggeriment que jo ofereixo sense ànim de lucre ni enriquiment personal per a major lloança i reconeixement d'un polític que, sense cap mena de dubte, passarà a la història del nostre poble amb lletres ben grosses.

Tornant al tema de la setmana, m'ha semblat no vore la regidora de Cultura i Educació, eterna absent en actes públics. Jo ja sé què li passa. Que no li agrada la

notorietat i no té cap afany de protagonisme perquè només es dedica a treballar.

Ja comencem. A la pàgina cinc tenim una notícia de les falles. Sí, ja sé que és inevitable i que fins ara m'he estalviat les presentacions. Però reconec que la notícia té el seu suc. Aquests de la junta local són com el poema de Miguel Hernández, darrera d'una, una altra. Ara diuen que canviaran la imatge de la Mare de Déu per a l'ofrena, supervisada per mossén Canelles, i obra d'un ...artista faller! Estic desitjant vore eixa creació, barreja d'imatge religiosa i ninot faller. Una bomba. L'altra fantàstica idea és això de posar un trenet faller. Quina imaginació i quina creativitat tenen aquests falleros. Ara hauran d'anar pensant a posar parades, contractar un revisor amb gorra, un xiulet per a donar la sortida al tren, un carril-tren, desaparició total del trànsit de cotxes mentre estiga en funcionament aquesta idea, etc. Un suggeriment: que les parades les faça dins del casal perquè puguen fer gasto a la barra mentre s'extasien amb la visió dels ninots de la falla.

Se m'acaba l'espai. Jo vull fer una botifarra a les emissores i publicacions que pretenen omplir els seus espais de gorra. Excepte a La Veu, que és de sucre perquè això és més una ONG que una publicació a l'ús.

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA

Comprenc que tots tenim molta feina, que anem mot atrafegats, que l'estrés ens domina i moltes vegades no arribem allà on voldríem per falta de temps. Però fer un taller, enganxar i saltejar d'una informació apareguda dos dies abans en un altre mitjà de comunicació, no em sembla el més adequat. Que no s'ofenga ningú

Massa tard

623

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

Ja tenim ací la variant de la carretera N-340. El Ministeri ja ha ficat en marxa la seua maquinària i els afectats només poden encomanar-se a ... ningú. I és que els partits polítics benicarlandos ja fa temps que van dir la seua donant suport a la proposta del Ministeri que ens deixarà el terme partit per la meitat, com si fos una pastís de nuvis.

El problema ha estat que els dos nuvis principals, PP i PSOE, ja van quedar que endavant amb les "atxes", mentre el Bloc ha acabat fent de comparsa (al 1997 va dir que no, donant suport al Consell Agrari i, posteriorment, amb el recanvi de Guzman, va dir que sí), portant el ram de flors.

El que menys han importat ací han estat l'afectació del terme -hi havia altres possibilitats millors i menys traumàtiques- i els llauradors. No és difícil entendre les raons dels partits PSOE i PP, (es deuen als seus caps de Madrid). Fer canvis en el traçat suposaria massa maldecaps per als tècnics del *Ministerio* per una infraestructura que porta un grapat d'anys de retard, i s'ha de fer com siga, tot i que ens l'edulcoren amb la necessitat del desenvolupament econòmic de la nostra població.

Certament, si haviem esperat tants anys, una mica més, hagués canviat alguna cosa si al final s'hagués fet un traçat més racional o, fins i tot, s'hagués alliberat l'autopista, com sempre havien demanat els nacionalistes? Massa incongruències.

Ara, ha tornat a reviscolar el rebuig d'un sector del món agrari benicarlando, que llavors va estar adormit i que ara, en veure-li les orelles al llop i, en un intent de salvar-se, fa una fugida cap avant volent mobilitzar-se contra allò inevitable. Des de fa vora deu anys la Unió, amb el malaurat Joan Brusca al capdavant, va estar lluitant perquè les coses es feren amb la mínima afectació tant per als llauradors com per al nostre terme i on tots, al final, perderen el mínim possible. Poc suport van tindre, ni polític, ni veïnal. Tot i així han continuat, com ara, donant suport a un col·lectiu bastant maltractat en la nostra societat, els llauradors, però ...

Totes les coses tenen el seu tempo i el d'aquesta protesta potser arribe massa tard. Tenen el dret a fer-ho i esperem aconseguisquen alguna de les seues reivindicacions. Nosaltres els diem que endavant, perquè tenen raó. Ací el nostre suport.

El còmic

Per Xavi Burriel

"Adéu a Joan Brusca"

les llavors que vas plantar
creixeran i donaran els seus fruits
perquè vas cuidar la terra
del País que tant estimaves

descansa per sempre Brusca.

El còmic

Nota: tot i que tots tenim clar que açò no és un còmic, des de La Veu, hem cregut que el millor homenatge que li podíem fer a Joan era no canviar el format d'aquesta secció. Hagués estat com trair-nos tots dos. I Joan no ho hagués volgut.

Adéu Joan

Joan era un personatge íntegre de cap a peus. Va estar lluitant pels seus, el món agrari que tant estimava, fins a l'últim dels seus dies. Des d'ací el nostre més estimat reconeixement i el record més profund pel qui ha estat una figura irrepitible del nostre poble. Des de La Veu volem donar el nostre condol més sentit i acollidor a la família del nostre amic Joan Brusca per la seua desaparició tan sobtada. Ens és molt difícil definir en paraules el que sentim i, en aquestes ocasions, el silenci ens semblen més expressius.

Carxofa: Un bon grapat de carxofes ben torrades amb oli i sal per a tota la gent de Mans Unides. Gent que no té cap protagonisme però que treballa, voluntària i desinteressadament, per als més pobres dels països més pobres del planeta. Nosaltres no podem donar-los carxofes que alimenten el cos però sí el nostre suport moral.

Panissola: Un bon grapat de panissoles per a algunes falles i fallers per pesats. Què pesats que arriben a ser! Traques pels matins, per la tarde i per la nit. I com a colofó fan un presentació que dura més de tres hores i mitja. Què pesats! L'altre dia, per compromís, vam haver d'anar a una presentació i, després de no saber com posar-nos a les butaques de l'auditori, van i ens fan dinar a les quatre i quart passades. Mai més ... ni per compromís. El diumenge a les 14:30 a taula.

ASSOCIACIÓ CULTURAL LA FERAM BENICARLÓ

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

ACADEMIA VALLENGUARDANA

Col·laboradors/ PERE BAUSÀ, JOAN HERAS,
XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH,
RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA,
JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER,
SUSANNA ANGLÉS, VICENT COLL, JOSEP BARBERÀ,
J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL
SAMARUC
Fotografies/ NATALIA SANZ, GREGORIO SEGARRA

Administració, subscripcions
964 475698
©COPISTERIA GRÈVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló

Publicitat
K&A
PUBLICITAT

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.